

ДНЕСЪ

По улицата всъка заранъ
трамваят хуква точно въ шестъ
повлѣкълъ съ неотмѣнностъ стара
началото на всъко днесъ.

Пробуденъ, дълго въ унесъ следя:
като на сумраченъ екранъ
прелитатъ свѣтли скици, бледи,
огасватъ въ тъмния таванъ.

Това сж утринни миражи,
които растатъ изъ сѣня
и крѣятъ въ сѣннитѣ етажи
сѣсъ всъка стѣпка на деня.

А той пристига съ шумъ и хлопотъ
и кашля хрипкаво и плюй —
просъница съ яденъ ропотъ
зарѣфалъ, като съ остъръ клонъ.

Това си ти — съседъ незнаенъ
и толкозъ близъкъ и познатъ:
отъ грижата си пакъ замаянъ —
ругаешъ бедната жена.

Азъ често чувамъ късно нощемъ
отаткъ ругатнитѣ зли
и мисля ти си пийналь снощи,
а тя е гълтала сълзи.

Тогава съмъ готовъ да бжда
приятелъ и тешителъ благъ,
макаръ, че те коря и сѣдя
въ студения безсѣненъ мракъ.

Тогава бихъ ти казалъ думи,
които и на менъ тежатъ, —
да сепва унеса безуменъ,
сърдцето ти да освежатъ.

Врѣхлитатъ страшни дни, години, —
животътъ съ грохотъ ни влече, —
доде надеждата истине
и всъка вѣра отречемъ.

Тебъ всъка сутринъ те извежда
денътъ безплоденъ и суровъ,
за да се върнешъ безъ надежда,
съ душа — безъ капчица любовъ.

Но ние все пакъ сме си хора:
въ насъ има тайни дълбини —
тамъ грѣе всъкога просторенъ
свѣтътъ на възмечтани дни.

О, прави се смѣлъ и снаженъ
и гордъ, за туй, че си човѣкъ —
това бихъ искалъ да ти кажа
въ безсѣннитѣ си часове.

Но никому не казвай нищо.
Трамваятъ пакъ ме буди въ шестъ.
Скрѣбта безцелна се разнищава:
приида ново, бодро днесъ.

ИНСТИТУТЪ ЗА
ЛИТЕРАТУРА

ПЕЧ. „НАР. ПЕЧАТЪ“ А. Д. — София

Нашитѣ срещи съ културнитѣ деятели

ЕДНА БЕСЕДА СЪ ПРОФ. Д-РЪ МИХАИЛЪ ГЕРАСКОВЪ

Стариятъ и цененъ професоръ и учителъ де ималъ винаги присърдце културнитѣ инициативи на нашата младежъ. Знаейки това, ние го помолихме да каже нѣщо и за читателитѣ на „Литературенъ критикъ“. Той се отзова. И въ видъ на беседа разви своитѣ мисли, които предаваме по-долу.

Ето самата беседа:

— Кажете ни, г-нь професоре, отъ дългогодишната Ви практика въ Университета, какви впечатления имате за научния, организационния и общественъ животъ на нашето студентство?

— Младежитѣ, които отъ редъ години влизатъ въ нашия Университетъ, възъ основа, на сериозни изисквания, не могатъ да бждатъ съ ограничени сили и заложи, макаръ, че не всички сж на еднакво равнище. Знае се, че поради ограниченията, не всички студенти следватъ тъкмо тия науки, къмъ които чувствуватъ най-голъмо влечение. Това неизбежно спъва научнитѣ постижения на

тия младежи. Но, отъ личнитѣ наблюдения при семинарнитѣ упражнения, изпититѣ, тезитѣ, както и отъ работата съ стажантитѣ, впечатленията ми сж поло-

жителни, даже много добри. Нашето студентство изобщо работи при достатъчно съзнание, за задачитѣ които има да постига въ живота. Като знаа, при какви неблагоприятни условия работятъ нашитѣ студенти, ценелъ съмъ винаги голѣмитѣ усилия, проявявани отъ тѣхъ да добиятъ възможно най-добри успѣхи. Особено презъ последнитѣ години се забелязва голѣмо трудолюбие и всеобщо повишение на успѣха. По вътрешната страна на студентския организационенъ животъ не съмъ добре ориентиранъ... Все пакъ на студентството, като най-зрѣла и най-интелигентна частъ отъ бѣ. гарската младежъ, трѣбва да се даде по голѣма подкрепа за свободенъ организационенъ животъ.

— Какъ науката най-добре може да се доближи до нашия народъ?

— Наукитѣ сж рожба на духовнитѣ и материални нужди на човѣчеството. При днешното високо развитие и раз-

(Следва на стр. 7.)